

ПРОБЛЕМИ СТВОРЕННЯ ДИСТАНЦІЙНИХ ОНЛАЙН КУРСІВ В ПЕДІАТРІЇ

© О. Іванько, М. Пацера, А. Товма, 2017

Запорізький державний медичний університет, Запоріжжя, Україна

Сучасні вищі заклади України пропонують дистанційні курси у різних сферах освіти [1]. Це має вирішити ряд проблем організації та моніторингу якості освітнього процесу в підготовці майбутніх фахівців. Кожна кафедра будь-якого вищого навчального закладу може створити особистий дистанційний курс для студентів [2]. Це забезпечить доступність і безперервність освіти впродовж професійного життя, також повинно стати потужною мотивацією у навчанні. Також курси мають підвищити якість навчання у вищих навчальних закладах і допоможуть забезпечити високу конкурентоспроможність фахівців. Дійсно, мета цих курсів підвищити якість освіти, забезпечити зручність опанування новими знаннями, виховати самостійність студентів у навчанні [1]. Вихованець вищої школи може обирати індивідуальний режим роботи, регулювати інтенсивність своїх занять. Є надія, що у майбутнього фахівця сформується такі важливі риси характеру, як точність і акуратність у виконанні завдань, вміння регулювати навантаження під час роботи на онлайн курсі. Зрозуміло, що така сучасна форма навчання перспективна, але під час створення дистанційних курсів у медичному університеті виник ряд сумнівів і запитань. Хто буде створювати ці курси? Як буде відбуватися рецензування матеріалу, чи є він достовірним? Який обсяг інформації зможе сприйняти студент в електронному вигляді? Чи забезпечує така форма навчання студента якісними знаннями з дисципліни? Спробуємо відповісти на всі ці запитання. На наш погляд, для ефективного і швидкого створення дистанційних курсів на педіатричній кафедрі необхідна паралельна робота програміста та педіатра, педагога. Теоретичний матеріал повинен бути добре структурованим і подаватися логічно то послідовно. Ознайомлення студентів з медичною термінологією обов'язкове. Після перегляду навчального фільму можна запропонувати відповісти на тематичні запитання. Наприклад, знайти і виправити помилку, написати свою бачення рішення проблеми. Так, дуже важливим є зворотній зв'язок для контролю знань студентів [3]. Зрозуміло, що педіатрія у вигляді онлайн курсів не може бути опанована, тому що це дисципліна практична. Студент постійно повинен навчатися практичним навичкам, таким як спілкування з хворим та його родичами, вміти оглянути дитину, доповнити дані об'єктивними методами дослідження. Студентам можна запропонувати переглянути навчальний фільм, ознайомити їх з методикою проведення пальпації, перкусії і аускультатії. Але це не замінить тренінгу на дитині. Як кінцевий етап, перевірити засвоєні теоретичні знання за допомогою тестів. Але відсутність „живого” спілкування педагог-пацієнт-студент значно мінімізує використання дистанційного навчання на клінічній кафедрі. Таким чином, підготовка курсу для опанування знаннями на клінічній кафедрі займає певний час із залученням декількох фахівців, що достатньо трудомістке. Засвоєння лише теоретичних знань студентами на клінічній кафедрі з педіатрії не може цілком вдовольнити їх потреби з опанування практичною дисципліною. На нашу думку, добре засвоюється предмет під час паралельного вивчення теоретичних питань і практичних навичок. Також важливою є присутність педагога у колективі студентів на заняттях, реакція викладача на помилку у студента. Відтак відбувається формування клінічного мислення у майбутнього фахівця. Використання онлайн курсів для студентів медичного університету може розглядатися як додаткове, рекомендоване для вивчення теоретичних знань.

1. Іванів, О.В. (2010). *Сучасний стан впровадження дистанційних курсів у вищих навчальних закладах України. Інформаційні технології і засоби навчання. №1 (15). 19с.*; 2. Биков, В.Ю., Кухаренко, В.М., Сиротенко, Н.Г. та ін. (2008). *Технологія розробки дистанційного курсу. За ред. Бикова В.Ю., Кухаренка В.М. К.: Міленіум, 324с.*; 3. Vladimir Kukharensko, *Massive Open Online Courses in Ukraine. Ukraine. Proceedings of the 2013 IEEE 7th International Conference on Intelligent Data Acquisition and Advanced Computing Systems (IDAACS) Volume 2, 2013 - p. 760-763.*